



Rapport

Datum: 30 juli 2007

Rapportnummer: 2007/160

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland ten onrechte heeft verklaard dat hij verzoeker zijn in beslaggenomen zaklamp heeft teruggeven.

Beoordeling

Algemeen

1. In de nacht van 20 op 21 september 2004 is verzoeker B. samen met zijn broer B. in een bedrijfspand aangehouden door ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op verdenking van diefstal dan wel medeplichtigheid daaraan. De goederen die verzoeker en zijn broer op dat moment bij zich hadden, waaronder verzoekers zaklamp, werden in beslag genomen. Verzoeker en zijn broer werden meegenomen naar het politiebureau, waar ze zijn voorgeleid, gehoord en in verzekering werden gesteld.

2. Uit het proces-verbaal van 21 september 2004 bleek onder meer het volgende.

Uit het door politieambtenaar J. op 21 september 2004 opgemaakte proces-verbaal van relaas bleek dat verzoeker om 11.20 uur was gehoord. Zijn broer om 12.45 en 19.00 uur. Door de broers was afstand gedaan van een aantal goederen. Die goederen waren teruggegeven met bewijs van ontvangst aan de twee rechtmatige eigenaars, die die dag aangifte hadden gedaan van diefstal. De bij verzoeker in beslaggenomen zaklamp was op last van de hulpofficier van justitie teruggeven aan verzoeker. Verzoeker was om 15.00 uur heengezonden, zijn broer om 19.42 uur, zo bleek uit het proces-verbaal van relaas.

Uit de processen-verbaal van verhoor werd duidelijk dat verzoeker was gehoord door politieambtenaar J., net als zijn broer bij zijn eerste verhoor. Het tweede verhoor van de broer was afgenomen door R.

Er was geen eigenaar bekend van de inbeslaggenomen zaklamp, zo bleek uit het proces-verbaal en kennisgeving van inbeslagneming dat was opgesteld door de politieambtenaar V.

Uit de beslissing van de (hulp)officier van justitie bleek dat hij op 21 september 2004 had beslist tot teruggave van de zaklamp aan: "eigenaar (B.)".

3. Verzoeker klaagde er op 10 november 2004 bij de politie over dat hij zijn zaklamp niet had teruggekregen. Verzoeker merkte in die brief op dat de zaklamp in eerste instantie stond vermeld op het afstandsformulier dat hem werd gevraagd te ondertekenen, hetgeen hij had geweigerd. Hij gaf aan later een ander formulier te hebben ondertekend, waar de

zaklamp niet meer op stond vermeld. De politieambtenaar die hem in vrijheid stelde en hem zijn bezittingen teruggaf, verklaarde desgevraagd tegen verzoeker dat hij de zaklamp na afloop van het onderzoek terug kon krijgen. Nadat verzoeker op 19 oktober 2004 bericht van het CJI (bedoeld wordt: CJIB; N.o.) had gekregen, is verzoeker op enig moment op het politiebureau verwezen naar politieambtenaar J., die aangaf de zaklamp niet in beheer te hebben en verzoeker doorverwees naar politieambtenaar N. N. adviseerde verzoeker een brief te schrijven naar politieambtenaar T. In reactie op die brief berichtte T. verzoeker op 9 november 2004 telefonisch dat politieambtenaar J. hem had laten weten dat hij verzoeker de zaklamp had overhandigd, waarbij J. was vergeten verzoeker een bewijs van teruggave te laten tekenen.

. adviseerde verzoeker een schadeclaim in te dienen.

Verzoeker klaagde daarnaast ook over de rol van de politie bij de problemen die hij vanwege zijn aanhouding had gekregen met de bruikleengever van het anti-kraakpand waarin hij woonde.

4. Op 9 november 2004 maakte politieambtenaar J. een proces-verbaal van bevindingen op, waarin hij verklaarde dat de bij verzoeker in beslag genomen zaklamp overeenkomstig de beslissing van de hulpofficier van justitie door hem retour was gegeven aan een van de verdachten. J. tekende daarbij aan dat hij abusievelijk was vergeten een bewijs van ontvangst van teruggave te laten ondertekenen.

5. De klacht van verzoeker is behandeld door de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland. Die commissie had vastgesteld dat verzoeker inmiddels € 35 had ontvangen voor de zaklamp van de verzekeraar van de politie. De commissie was gebleken dat verzoeker het desondanks onverteerbaar vond dat politieambtenaar J. ten onrechte had verklaard de zaklamp te hebben teruggegeven. Uit het verslag dat de commissie had gemaakt van het telefonisch horen van verzoeker blijkt dat verzoeker had verklaard dat hij vermoedde dat de zaklamp was teruggegeven aan de rechtmatige eigenaar van de goederen die hij die avond had meegenomen. Omdat de commissie niet kon vaststellen of de zaklamp al dan niet was teruggegeven, heeft de commissie de korpsbeheerder geadviseerd geen oordeel te geven over de uitlating van J. Blijkens zijn schrijven van 17 augustus 2005 aan verzoeker heeft de korpsbeheerder het advies van de commissie overgenomen.

Wat betreft verzoekers klacht over informatieverstrekking aan de bruikleengever van zijn woonruimte stelde de commissie het volgende vast. Volgens verzoeker was hem kort na zijn heenzending gebleken dat de bruikleengever van de woning toen al enkele uren van zijn aanhouding en vrijheidsbeneming op de hoogte was. Verzoeker stelde dat die informatie ten onrechte was verstrekt aan de aangevers van het strafbare feit, die de informatie op hun beurt hadden doorgespeeld naar de bruikleengever. Als gevolg daarvan was verzoeker uit zijn woning gezet en was het borgbedrag ingetrokken. De betrokken politieambtenaar J. die door de commissie was gevraagd te reageren op de klacht, had

inhoudelijk gereageerd op de klacht. De commissie achtte het aannemelijk dat de aangevers de politie om informatie over verzoeker hadden gevraagd. De commissie achtte de informatieverstrekking door de politie op grond van artikel 16 lid 2 van de Wet politieregisters (zie Achtergrond) niet onbehoorlijk.

6. Omdat verzoeker zich niet kon vinden in het oordeel van de korpsbeheerder over de klachten heeft hij zich op 27 september 2005 tot de Nationale ombudsman gewend. Verzoeker had er wat de zaklamp betreft met name problemen mee dat er geen oordeel werd gegeven terwijl een bewijs tot teruggave ontbrak.

Ten aanzien van de teruggave van de zaklamp

Bevindingen

1. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman in reactie op de klacht over de zaklamp op 16 februari 2006 geschreven dat hij zich overeenkomstig het advies van de klachtencommissie van een oordeel onthoudt. Verder schreef de korpsbeheerder dat politieambtenaar J. over de door de Nationale ombudsman gestelde vragen telefonisch had verklaard dat hij de zaklamp uit zichzelf had teruggegeven, nadat de aangever de zaklamp niet als zijn eigendom had herkend en dat de broer van verzoeker al was heengezonden op het moment van teruggave.

In verband met de klacht over de privacyschending verwees de korpsbeheerder in datzelfde schrijven naar hetgeen politieambtenaar J. hierover had verklaard. J. gaf aan dat hij zich meende te kunnen herinneren dat hij uit zichzelf de gegevens van verzoeker had verstrekt aan de aangever omdat de aangever in het pand waar verzoeker woonachtig was aan het werk was. J. vond het van belang dat de aangever wist wat verzoeker als kraakwacht van dat pand had gedaan. J. kon zich niet meer precies herinneren wanneer en welke gegevens hij had verstrekt. De korpsbeheerder oordeelde op basis van die nieuwe informatie dat verzoekers klacht over de informatieverstrekking gegrond was, nu J. kennelijk op eigen initiatief gegevens over verzoeker had verstrekt aan de aangever, hetgeen niet is toegestaan op grond van artikel 16 lid 2 van de Wet politieregisters (zie Achtergrond).

2. Verzoeker liet de Nationale ombudsman in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder op 20 maart 2006 weten dat hij zijn bij zijn foullering ingenomen spullen bij zijn invrijheidstelling geretourneerd had gekregen, waarbij hij de betreffende politieambtenaar had gevraagd naar zijn zaklamp en verzoeker door hem werd doorverwezen naar andere medewerkers of afdelingen van het bureau. Verzoeker gaf aan dat de verklaring van J. dat verzoekers broer al was heengezonden op het moment van teruggave van de zaklamp feitelijk onjuist was wat het tijdstip van heenzending van de broer betreft. Verder verwees verzoeker naar voorgaande correspondentie.

3. Op 14 juli 2006 berichtte de Nationale ombudsman zowel verzoeker als de korpsbeheerder dat het klachtonderdeel dat zag op de informatieverstrekking verder niet meer bij zijn onderzoek zou betrekken. Gelet op het feit dat de korpsbeheerder dat onderdeel reeds gegrond had verklaard zou een verder onderzoek terzake door de Nationale ombudsman niet zinvol zijn. Het onderzoek zou zich verder beperken tot het klachtonderdeel dat betrekking had op de teruggave van de zaklamp.

4. Politieambtenaar Bi. verklaarde daarover op 24 juli 2006 tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman dat hij op 21 september 2004 vanaf 07.00 uur dienst had als wachtcommandant. In die hoedanigheid had hij de leiding over het politiebureau waar verzoeker en zijn broer verbleven. Bi. gaf aan zich de zaak niet meer te kunnen herinneren. Volgens het systeem had Bi. verzoeker heengezonden, maar Bi. verklaarde dat het in ieder geval onder zijn verantwoordelijkheid als wachtcommandant is gebeurd. Bi. dacht dat het mogelijk was dat hijzelf of de arrestantenverzorger verzoeker zijn eigendommen die hem tijdens het fouilleren waren afgenomen had teruggegeven. Van een zaklamp wist Bi. niets.

5. Verzoeker vertelde desgevraagd op 25 juli 2006 telefonisch dat hij niet meer wist van welke politieambtenaar hij zijn spullen bij zijn heenzending had teruggekregen. Ook wist hij niet meer of het een man of vrouw was. Hij dacht niet dat er andere ambtenaren aanwezig waren toen hij zijn spullen terugkreeg. Verder verklaarde verzoeker dat zijn broer en hij ongeveer even lang zijn, zij dezelfde haarkleur hebben en zijn broer brildragend is en hij niet.

6. Op 2 augustus 2006 verklaarde politieambtenaar J. telefonisch dat hij de zaak van verzoeker en zijn broer had afgehandeld. Hij vertelde dat er door de nachtdienst veel goederen in beslag waren genomen en dat hij de teruggave aan de rechtmatige eigenaar had geregeld. Omdat de zaklamp niet door de aangever werd herkend als zijn eigendom, was de zaklamp na overleg met en op last van de hulpofficier van justitie teruggegeven aan verzoeker, aldus J. J. verklaarde desgevraagd dat hij zich niet kon herinneren wat hij met de zaklamp had gedaan nadat de aangever de lamp niet had herkend. Het was volgens J. gebruikelijk dat de zaklamp bij de spullen van verzoeker werd gelegd die tijdens de insluitingsfouillering waren ingenomen. J. wist zeker dat hij dat in dit geval had gedaan, omdat hij dat altijd doet. Vervolgens is het gebruikelijk dat de inbeslaggenomen spullen tegelijkertijd met de spullen die bij de fouillering zijn ingenomen aan de verdachte worden teruggegeven door degene die de verdachte uitboekt. J. kon zich niet meer herinneren wie verzoeker zijn spullen van de fouillering had teruggegeven, of hij dat zelf had gedaan of de wachtcommandant Bi. J. stelde dat als in het door hem opgemaakte proces-verbaal van bevindingen staat dat hij de zaklamp heeft teruggegeven, dat dat dan ook zo is. J. legde uit dat het administratieve systeem van wie wat wanneer in het systeem invoert in die zin niet altijd betrouwbaar is, omdat een collega een zaak of handeling wel eens administratief afboekt, terwijl een andere de handeling heeft uitgevoerd. Het kan ook voorkomen dat men vergeet uit te boeken uit het systeem, waardoor latere handelingen op een verkeerde

naam worden geboekt. J. wist niet meer wie verzoeker zijn eigendommen die bij de foullering waren ingenomen had teruggegeven. In ieder geval had hij niet getekend op het formulier dat ging over de teruggave van zijn eigendommen die bij de foullering waren ingenomen van verzoeker. Dat was door een collega gedaan. J. benadrukte dat er apart getekend wordt voor teruggave van spullen die bij het foulleren zijn ingenomen en voor de teruggave van inbeslaggenomen goederen. J. erkende dat dat laatste in het geval van verzoeker niet goed was gegaan. Of en welke andere collega's er bij verzoekers heen-zending aanwezig waren, wist J. niet meer. J. vertelde dat de persoon aan wie hij de zaklamp had teruggegeven brildragend was en dat diens broertje, die eerder was heengezonden bij zijn heen-zending in paniek was wegens een huisvestingskwestie. Na te zijn geconfronteerd met de mededeling dat verzoeker 's middags was heengezonden en zijn broer 's avonds, gaf J. aan dat het hem stug leek dat hij de zaklamp aan verzoekers broer had meegegeven in plaats van aan verzoeker. Hij gaf de Nationale ombudsman in overweging daarover dan maar navraag te doen bij de broer van verzoeker. Voorts kon J. zich niet herinneren dat hij na 21 september 2004 nog telefonisch contact had gehad met verzoeker. J. verklaarde verder dat hij het proces-verbaal van bevindingen van 9 november 2004 op verzoek van zijn leidinggevende had opgemaakt naar aanleiding van de klacht die verzoeker had ingediend. J. benadrukte tot slot dat hij de zaklamp had teruggegeven en dat hij de beschuldigen van verzoeker heel vervelend vond.

7. De broer van verzoeker verklaarde op 9 februari 2007 telefonisch dat hij bij zijn heen-zending zijn spullen had teruggekregen die hem bij zijn foullering waren afgenomen. Hij wist niet meer van wie hij zijn spullen had teruggekregen en of dat een van de ambtenaren was geweest door wie hij was gehoord. Hij kon zich ook niet meer herinneren of daar andere ambtenaren bij aanwezig waren geweest. Wat betreft de zaklamp merkte de broer op dat die lamp niet aan hem was teruggegeven en dat hij daar verder niets over gezien of gehoord had terwijl hij op het politiebureau was. Met verzoeker had hij geen contact gehad terwijl ze op het politiebureau verbleven. De broer van verzoeker wist zeker dat hij destijds een bril droeg.

8. Gaandeweg het onderzoek heeft de Nationale ombudsman desgevraagd diverse stukken ontvangen van de politie, waaronder een uitdraai van de arrestantenregisters en de foulleringslijsten.

Beoordeling

9. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

10. De registratie omtrent de inbeslaggenomen zaklamp bood geen uitsluitsel, nu een (ondertekend) bewijs van teruggave ontbrak. De hulpofficier van justitie heeft op enig moment op 21 september 2004 beslist tot teruggave van de zaklamp "aan B.", hetgeen zowel op verzoeker als op zijn broer kon duiden. Daarnaast schreef J. in het later

opgemaakte proces-verbaal van bevindingen dat hij de zaklamp retour had gegeven aan *een van de verdachten* (cursief N.o.). Ook uit de verdere administratieve afhandeling van de aanhouding en in verzekeringstelling van verzoeker en zijn broer kon niet (indirect) worden afgeleid of de zaklamp was teruggegeven, aan wie de zaklamp dan zou zijn teruggegeven, op welk moment dat zou zijn gebeurd en door wie.

11. Verzoeker ontkent de zaklamp te hebben teruggekregen en politieambtenaar J. blijft bij zijn lezing dat hij de zaklamp heeft teruggegeven aan verzoeker. J. is echter niet volledig te volgen in zijn verklaring daarover. Zo stelde J. dat inbeslaggenomen goederen die aan een ingesloten verdachte kunnen worden teruggegeven, worden bewaard bij de spullen die bij de fouillering zijn ingenomen en dat beide soorten goederen in de praktijk altijd tegelijk worden teruggegeven aan de verdachte. Gelet op het voorgaande lijkt de stelling van J. dat hij zelf de inbeslaggenomen zaklamp heeft teruggegeven, niet direct te rijmen met het gegeven dat niet hij maar een collega heeft getekend voor de teruggave van de bij de fouillering ingenomen spullen van verzoeker. Verder verklaarde J. dat degene aan wie hij de zaklamp had teruggegeven brildragend was en dat de broer van diegene reeds eerder op die middag was heengezonden en in paniek was over een huisvestingskwestie. Dit lijkt feitelijk niet te kunnen kloppen omdat niet verzoeker maar zijn broer brildragend was en omdat verzoeker degene was die 's middags al was heengezonden en een probleem had met zijn huisvesting. Daarmee was overigens de indruk gewekt dat de zaklamp wellicht aan de broer van verzoeker was teruggegeven.

. kon zich dat echter niet voorstellen en de broer ontkende de zaklamp te hebben ontvangen, zodat daar niet van uit kan worden gegaan.

12. Voor de Nationale ombudsman is het duidelijk geworden dat de politie tekort is geschoten in de administratieve verwerking van de teruggave van de zaklamp, waardoor niet meer valt te achterhalen wat er wanneer met de zaklamp is gebeurd. Het gebrek aan administratieve nauwkeurigheid heeft in de hand gewerkt dat de indruk is ontstaan dat J. zich ten onrechte op het standpunt had gesteld dat hij de zaklamp aan verzoeker had teruggegeven. Er is daarmee gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam, is gegrond wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

slotbeschouwing

Hoewel het in dit geval slechts ging om een zaklamp, is met deze casus het belang van een zorgvuldige registratie van inbeslaggenomen goederen aangetoond. In feite doet de aard en waarde van een inbeslaggenomen goed niet ter zake. Het is aan de overheid om met gepaste zorg om te gaan met goederen van burgers die tijdelijk onder de verantwoordelijkheid van de overheid vallen. Daarbij is een nauwkeurige administratie van onmiskenbaar belang.

Onderzoek

Op 28 september 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Aan verzoeker, de politieambtenaren Bi. en J. en aan de broer van verzoeker werden telefonisch een aantal specifieke vragen gesteld. Tijdens het onderzoek kregen de betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Amsterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Geen van de betrokkenen gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Proces-verbaal van 21 september 2004.

Verzoekschrift 27 september 2005.

Reactie van de korpsbeheerder van 16 februari 2006.

Reactie van verzoeker van 20 maart 2006.

Telefonische verklaring van Bi. van 24 juli 2006.

Telefonische verklaring van verzoeker van 25 juli 2006.

Telefonische verklaring van J. van 2 augustus 2006.

Telefonisch verklaring van de broer van verzoeker van 9 februari 2007.

Uitdraai van de arrestantenregisters en fouilleringslijsten

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Wet politieregisters

Artikel 16 tweede lid,

Uit een politieregister kunnen op hun verzoek antecedenten worden verstrekt aan benadeelden van strafbare feiten, daaronder begrepen de personen die in verband met die feiten in hun rechten zijn getreden of ingevolge enige wettelijke bepaling ter zake van die rechten een recht van verhaal hebben gekregen, voor zover zij deze behoeven om in rechte voor hun belangen op te kunnen komen.